

Kam kráčíš, Evropo?

„Zčistajasna jsem oslepla, nebo představení nemá světla?“ Tohle byla moje první myšlenka na začátku vystoupení *Obrat konce* Michala Záhory. Části mého já se zmocnila panika, ale první tóny operní hudby ujistily můj mozek, že účelem černočerné tmy bylo nejen zbystřit divákův sluch, ale také odkázat na podtitul představení *Evropa k bodu Omega*.

Pět tanečníků předvádí ve stínech zárodečné pohyby. Může to být zrození naší civilizace – někdy snadné, jindy bolestivé, ale vždy vyjádřené v jednotě a synchronizaci skupiny. Přicházejí dva muži do půl těla v džínách, zaujmou diagonální postavení. Začínají synchronizovaně, následně stojí bojovně proti sobě. Rané civilizace se zvířecími rysy?

Jejich snažení dává prostor pro příchod skutečné civilizace, kterou představuje žena s vizáží římské bohyně – jemná i něžná a zároveň silná. S oběma muži po boku vytváří obraz antických sloupů.

Příběh pokračuje a na scénu přichází pevně semknutá skupina a žena, jež se přes neustálé odmítání dychtivě snaží začlenit. Jestliže vystoupení ztvárňuje budování evropské civilizace, tady se dostává na osobnější úroveň a ukazuje, jak se pokoušíme zapadnout do škatulek, ale zapomínáme na své vlastní potřeby a sny.

Představení končí sólem tanečnicka, které připomíná baletku z hrací skříňky – nádhernou a precizní, ale navždy uvězněnou ve smyčce a neměnné choreografii. Uvázli jsme jako Evropané v historii, která se musí opakovat, nebo máme šanci to změnit? Je tohle ta otázka? Představení nám odpověď nedá. Musíme ji najít sami.

Dominika Dudášová

Michal Záhora:

Obrat konce

